

Republika Hrvatska
Općinski sud u Sisku
Trg Ljudevita Posavskog 5
44000 Sisak

Poslovni broj: P-299/2025-8

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Općinski sud u Sisku OIB 74610670107, u ime Republike Hrvatske po sutkinji Sandi Navara Sladović, kao sucu pojedincu u pravnoj stvari tužitelja Ivana Mihajlovića iz Siska, Savskih žrtava 27, OIB: 89375641815, kojeg zastupaju punomoćnici Milenko Jakšić i Vanja Jakšić, odvjetnici Zajedničkog odvjetničkog ureda Milenko Jakšić i Vanja Jakšić, S. i A. Radića 44/I, Sisak, protiv tuženika OTP banka d.d., Ulica Domovinskog rata 61, 21000 Split, OIB: 52508873833, kojeg zastupaju odvjetnici Odvjetničkog društva Žurić i Partneri d.o.o., Zagreb, Savska cesta 32, radi utvrđenja ništetnosti i isplate, nakon glavne javne rasprave održane i zaključene 3. rujna 2026, u prisutnosti punomoćnika stranaka, 30. rujna 2026.

p r e s u d i o j e

I. Utvrđuje se ništetnom odredba Ugovora o kreditu broj: 081105017487, sklopljenog u Sisku između tužitelja i tuženika 5. studenog 2008., sadržana u čl. 6.1. Ugovora o kreditu, koja glasi:

„6.1. Korisnik kredita se obvezuje platiti troškove odobravanja kredita (troškovi obrade zahtjeva, skrbi oko osiguranja i rezerviranja sredstava, kao i administrativnih i drugih radnji) – jednokratno 3 % (slovima: tripsto) od iznosa odobrenog kredita, unaprijed, a najkasnije prije korištenja odobrenog kredita.“

II. Nalaže se tuženiku OTP banka d.d. isplatiti tužitelju Ivanu Mihajloviću iznos od 199,08 EUR sa zakonskom zateznom kamatom od 5. studenog 2008. do 31. srpnja 2015. po stopi koja se određuje za svako polugodište, uvećanjem eskontne stope Hrvatske narodne banke koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu za pet postotnih poena, od 1. kolovoza 2015. do 31. prosinca 2022. po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunatim za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena, od 1. siječnja 2023. do 29. prosinca 2023. po stopi koja se određuje za svako polugodište, uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja

koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena, te od 30. prosinca 2023. do isplate po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granične kamatne stopa proizašle iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, sve u roku od 15 dana.

III. Nalaže se tuženiku OTP banka d.d. naknaditi tužitelju Ivanu Mihajloviću trošak parničnog postupka u iznosu od 387,43 eur sa zateznom kamatom tekućom od donošenja presude pa do isplate po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granične kamatne stopa proizašle iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, sve u roku od 15 dana.

Obrazloženje

1. Tužitelj Ivan Mihajlović podnio je ovom sudu tužbu protiv tuženika OTP banka d.d., radi utvrđenja ništetnosti i isplate.

2. U tužbi tužitelj navodi da je s tuženikom 05.11.2008. godine u Sisku sklopio Ugovor o kreditu broj: 081105017487 u iznosu od 50.000,00 kn. U čl. 6.1. Ugovora o kreditu propisano je da se tužitelju za odobravanje kredita naplaćuje jednokratna naknada od 3 % od iznosa kredita, bez da mu je prethodno jasno i nedvosmisleno predložena struktura navedenih troškova, tj. od čega se isti sastoje, u kojem konačnom iznosu, te zašto je naknada određena u visini od 3 % od iznosa kredita, što navedenu obvezu tužitelja kao potrošača čini nepoštenom, te time ništetnom po odredbama Zakona o zaštiti potrošača, kao i neodredivom, te time ništetnom po odredbama Zakona o obveznim odnosima. Sporna odredba u potpunosti odgovara i pojmu nepoštene ugovorne odredbe kako ju definiraju odredbe Zakona o zaštiti potrošača, s obzirom na to da se radi o odredbi koja je unaprijed formulirana u tipskom, standardiziranom obrascu ugovora, unaprijed sročenom i priređenom od strane tuženika kao jače ugovorne strane, a u kojem se položaju tuženik nalazi zbog nesporne okolnosti da je financijska institucija i profesionalno trgovačko društvo. Tuženik je nezakonito i nepošteno primjenjivao ugovorne odredbe o naknadi za obradu kreditnog zahtjeva, na koji način je doveo tužitelja u neravnotežan položaj u kojem isti nije mogao utjecati na sadržaj unaprijed pripremljenog ugovora, odnosno odredbe o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo. Tužitelju je, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, nametnuta neopravdana obveza koja uzrokuje znatnu neravnotežu u pravima i obvezama korisnika kredita – potrošača kao jedne ugovorne strane, u odnosu na banku – trgovca kao druge ugovorne strane, a navedeno je suprotno temeljnim načelima obveznog prava: načelu ravnopravnosti sudionika u obveznim odnosima, načelu dužnosti njihove suradnje te načelu zlouporabe prava. Također, u ugovoru nije bilo navedeno po kojem tečaju će se obračunati sporna

naknada (hoće li biti po kupovnom, srednjem ili prodajnom tečaju), a dodatno nije precizirano hoće li biti relevantan tečaj na dan sklapanja ugovora, na dan isplate kredita ili neki treći dan. Nadalje, tuženik je tužitelju odobrio jedan iznos kredita, a faktično mu isplatio drugi iznos, umanjen za navodne troškove obrade kredita, teretivši ga za iznos od 1.500,00 HRK, odnosno 199,08 EUR, s troškovima za obradu kredita, koja obrada, usput rečeno, ulazi u opis radnog mjesta kreditnog referenta, zaposlenika banke. Povrh toga, nakon isplate i terećenja po osnovi ulazne naknade koju je tuženik naplatio iz kreditnog iznosa, isti je obračunavao i tužitelju zaračunavao kamatu na cjelokupan iznos kredita, dakle s uračunatom ulaznom naknadom, iako mu je isplatio drugi, manji iznos kredita. Pritom tužitelj ističe da su se o ovom pitanju na isti način izjasnili i viši sudovi RH.

3. U odgovoru na tužbu tuženik navodi da je tužba u cijelosti neosnovana i predlaže sudu da odbije tužbeni zahtjev. U bitnome, tužba i tužbeni zahtjev neosnovani su zbog sljedećih razloga: potraživanje tužitelja je u zastari, tvrdnje tužitelja da je tuženik koristio nepoštenu poslovnu prasku su neosnovane i neutemeljene, tužitelj nije niti pokušao dokazati da se radi o odredbama o kojima se nije pojedinačno pregovaralo i koje su suprotno načelu savjesnosti i poštenja dovele do neravnoteže među strankama. Prije upuštanja u raspravljanje o osnovi i visini tužbenog zahtjeva, tuženik stavlja prigovor zastare. Tužitelj je predmetni parnični postupak pokrenuo tek 21.7.2025. pa tuženik prigovara zastari utuženih iznosa i to s nekoliko različitih osnova sukladno Zakonu o obveznim odnosima (NN 35/05 – 29/18, dalje kao: „ZOO“), ovisno o pravnoj kvalifikaciji potraživanja tužitelja. Ako bi se ovaj postupak kvalificirao kao postupak radi naknade štete, primjenjiv je zastarni rok iz odredbe članka 230. ZOO, koji propisuje da tražbine za naknadu štete zastarijevaju za tri godine od kada je oštećenik doznao za štetu i za osobu koja je štetu učinila, a u svakom slučaju u roku od 5 godina od kada je šteta nastala. Iako tužitelj nije dokazao osnovu tužbenog zahtjeva, a uzevši u obzir činjenicu da je predmetni Ugovor o kreditu br. 081105017487 sklopljen 5.11.2008. (dalje u tekstu „Ugovor o kreditu“ ili „Ugovor“) za očekivati je da je i subjektivni i objektivni rok za veliku većinu pojedinačnih mjesečnih anuiteta protekao. Ako bi se ovaj postupak kvalificirao kao postupak radi povrata mjesečnih anuiteta, primjenjiv bi bio zastarni rok iz odredbe članka 226. ZOO-a koji propisuje da tražbine povremenih davanja zastarijevaju za 3 godine od dospelosti svakog pojedinog davanja. Tuženik ističe i da se kod predmetnog ugovora o kreditu radilo o iznosima koji su tuženiku plaćani kao anuiteti. Stoga sukladno članku 226. ZOO-a, tražbine povremenih davanja (a u što se izričito uključene i tražbine anuiteta) zastarijevaju za tri godine od dospelosti svakoga pojedinog davanja. Ako bi se zbog utvrđenja ništetnosti utvrdilo da se pak radi o stjecanju bez osnove, zastarni rok je 5 godina od dana sklapanja ništavog pravnog posla. Takvo je stajalište izraženo i u sudskoj praksi Vrhovnog suda Republike Hrvatske u presudi VSRH Rev x 183/2011. Dosljednom primjenom ovog shvaćanja, a uzevši u obzir da je predmetni ugovor o kreditu sklopljen pred više od deset godina, određeni dio potraživanja iz tužbe bio bi pod zastarom budući da petogodišnji zastarni rok počinje teći od dana sklapanja ugovora o kreditu. Zaključno, o kojoj god pravnoj kvalifikaciji bi se u predmetnom slučaju radilo, zastara je svakako nastupila za većinu pojedinačnih potraživanja tužitelja. Tvrdnje tužitelja da je tuženik koristio nepoštenu poslovnu prasku su neosnovane i neutemeljene. Tužitelj u tužbi više puta ističe kako se tuženik

koristio nepoštenom poslovnom praksom ugovarajući naknadu za odobrenje kredita tzv. ulaznu klauzulu. Time je navodno tuženik doveo tužitelja u neravnopravni položaj jer tužitelj nije imao mogućnosti pregovora s tuženikom oko spomenute odredbe. Konačno, takvim je postupanjem tuženik navodno povrijedio odredbe članaka 81. i 84. Zakona o zaštiti potrošača (NN 79/07, dalje u tekstu: „ZZP“) te je zato spomenuta odredba ništetna. Tuženik prije svega ističe kako nema nikakvog zakonskog uporišta u tada primjenjivim propisima, a niti uporišta u sudskoj praksi, da ugovorna odredba prema kojoj tuženik ima pravo na naknadu za obradu ugovora o kreditu, tj. naknadi za odobrenje ugovora o kreditu. Štoviše, propisi koji su tada bili na snazi nisu predviđali zabranu takve naknade. Sukladno odredbi članka 219. Zakona o parničnom postupku (NN 53/1991-70/2019, dalje u tekstu: „ZZP“) određeno je kako je svaka stranka dužna predložiti dokaze na kojima temelji svoje tvrdnje. Tužitelj je u tužbi naveo dva dokazna prijedloga, ugovor o kreditu i saslušanje tužitelja. O samom ugovoru o kreditu tuženik će se očitovati u dalje u podnesku, dok je dokaz iskazom svjedoka nevjerodostojan imajući u vidu svojstvo tužitelja kao stranke u postupku. Iz svega navedenog proizlazi kako se tužitelj paušalno i bez osnove pozvao na one odredbe tada primjenjivog ZZP-a koje su mu odgovarale. Zaključno, ne postoji uporište niti u jednom pravnom propisu iz kojeg bi proizlazila čak i najmanja sumnja da je tuženik u bilo kojem trenutku postupao nedopušteno, tj. protivno prisilnim propisima ili Ustavu Republike Hrvatske, a tužitelj nije predložio niti jedan dokaz kojim bi dokazao suprotno. Sve navedeno može biti sankcionirano jedino odlukom kojom sud odbija tužbeni zahtjev tužitelja. Tužitelj nije niti pokušao dokazati da se radi o odredbama o kojima se nije pojedinačno pregovaralo i koje su suprotno načelu savjesnosti i poštenja dovele do neravnoteže među strankama. Kao što je već navedeno, tužitelj je dužan dokazati kako osnovu tako i visinu svog tužbenog zahtjeva. Da bi se određena ugovorna odredba mogla utvrditi ništetnom, potrebno je da se kumulativno ispune sljedeći uvjeti: da se o toj odredbi nije pojedinačno pregovaralo, da je odredba i/ili nejasna, i/ili teško razumljiva i/ili teško uočljiva; te naposljetku, da je odredba suprotna načelu savjesnosti i poštenja i da stoga uzrokuje znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača (ovdje tužitelja). Niti jedna od ove tri pretpostavke nije ispunjena, niti je tužitelj ponudio bilo koji dokaz kako bi potvrdio svoje navode, iako je teret dokaza na tužitelju. Tuženik smatra da niti jedna od gore navedenih pretpostavki nije ispunjena. Već samim pregledom Ugovora moguće je zaključiti da su ispunjene dvije pretpostavke – jasna i lako uočljiva odredba. 15. Člankom 6.1. Ugovora jasno je propisano da se tužitelj tuženiku obvezuje platiti temeljem Ugovora sve naknade i troškove sukladno Tarifi, a naročito naknadu za odobrenje kredita u iznosu od 3,00% iznosa kredita. Navedena odredba jasno je koncipirana ugovorom te unesena u Ugovor na lako uočljivom mjestu, bez ikakvih dodatnih uvjeta predviđenih posebnim odredbama napisanim manjim slovima ili umetnutim u fusnotu Ugovora. Glede tvrdnje tužitelja da se o predmetnoj odredbi ugovora o kreditu nije pojedinačno pregovaralo, kao što je već više puta navedeno, tužitelj ovu tvrdnju nije potkrijepio niti jednim dokazom. Tuženik nije niti pokušao dokazati da se radilo o formularnom ili tipskom ugovoru na čiji sadržaj tužitelj nije imao utjecaja. Svaki ugovor o potrošačkom kreditu što ga tuženik sklapa ili je sklapao s potrošačem prilagođen je potrošaču s kojim se ugovor sklapa. Pa se tako ugovori o kreditu između više potrošača razlikuje u bitnim sastojcima ugovora

kao što su kamatna stopa, iznos glavnice, vrijeme otplate i drugim. Iz navedenog proizlazi ono što je već više puta navedeno, tužitelj je samo paušalno naveo svoje tvrdnje bez ikakvih dokaza. Osim što je tvrdnja neosnovana tužitelj zanemaruje i značenje pojma „formularni, tj. standardizirani ugovori“. Naime, pojam „formularni“ označavaju ugovore koji imaju unaprijed utvrđen sadržaj i uvjete pod kojim ih jedna ugovorna strana pristaje sklopiti. Formularni ugovori se pak dijele na adhezijske ugovore, tipske ugovore i na opće uvjete poslovanja. Osnovna razlika između adhezijskih ugovora i tipskih ugovora je upravo u tome što kod tipskih ugovora stranka koja je sastavila tipski ugovor pristaje na odstupanja od predloženih odredbi dok kod adhezijskih ugovora dolazi do primjene „uzmi ili ostavi“ načela. Dakle čak da je i tuženik koristio ugovore unaprijed određenog sadržaja to nipošto nije značilo da je tužitelj nije imao utjecaja na sadržaj istih upravo zato što se nije radilo o adhezijskim ugovorima. Tužitelj se poziva na odredbu članka 96. stavka 2. ZZP-a, ali zaboravlja na dio te odredbe koji kaže: „(...) zbog čega potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj...“ Dakle za primjenu te odredbe nužno je da tužitelj zaista nije imao utjecaj na sadržaj ugovora što nije točno. Nadalje, netočno je tvrditi da je tuženik donio proizvoljnu odluku naplate naknade za izdavanje kredita već je naknada, njen iznos i valuta po kojoj se obračunava naknada bila propisana primjenjivom Odlukom o naknadama i kamatama tuženika (dalje u tekstu: „Tarifa“). Tužitelju je prilikom sklapanja Ugovora o kreditu bilo poznato da se na navedeni ugovorni odnos primjenjuje Tarifa (članak 6.1. Ugovora o kreditu), koja je interni akt tuženika i dostupan je svima. Tužitelj je u svakom trenutku bio slobodan dodatno informirati o spomenutoj Tarifi te značenju odredbe članka 6.1. Ugovora o kreditu. 20. Očito je stoga da se o naknadi za odobrenje Ugovora o kreditu pregovaralo prvenstveno s obzirom na to da su ugovorne strane izrijekom ugovorile primjenu Tarife te da je tužitelj u svakom trenutku bio slobodan odabrati neki drugi model kredita od onih koji su u to vrijeme bili dostupni na tržištu. Dalje, odredba o ulaznoj klauzuli iz Ugovora je jasna, uočljiva i lako razumljiva. Da je odredba jasna i uočljiva nije i ne može biti dvojbeno, budući da je ista sastavni dio ugovora i u njemu je izričito navedena. Postojanje i naplaćivanje naknade za izdavanje kredita u vrijeme sklapanja Ugovora bila je uvriježena u praksi banaka te je tužitelj u svakom trenutku bio slobodan pregovarati s tuženikom oko plaćanje spomenute naknade. S obzirom da je očito da je odredba o ulaznoj naknadi iz Ugovora i jasna, i uočljiva i razumljiva, njezinu nedopuštenost odnosno ništetnost nije ni moguće utvrđivati, a u skladu s prethodnim obrazloženjem tzv. testa razumljivosti u prethodnim paragrafima ovog odgovora. Konačno, tužitelj nije dokazao da se radi o odredbama o kojima se nije pojedinačno pregovaralo i koje su suprotno načelu savjesnosti i poštenja dovele do neravnoteže među strankama. Nije sporno da je tužitelj s pravnim prednikom tuženika sklopio predmetni Ugovor o kreditu te da je na temelju Ugovora o kreditu naplaćena naknada za odobrenje kredita u iznosu od 199,08 EUR, ali sporno je jesu li u konkretnom slučaju pojedine odredbe Ugovora nepoštene, a time i ništetne, a kako je prethodno izneseno u ovom podnesku. Dakle, tuženik ističe kako ne osporava kondemnatorni dio tužbenog zahtjeva u iznosu od 199,08 EUR, međutim osporava deklaratorni dio istog. Sukladno tome, tuženik osporava tužiteljevo suviše visoko postavljanje vrijednosti predmetnog spora budući da je takav način postavljanja vrijednosti predmeta spora protivan recentnoj

sudskoj praksi, te predlaže sudu sukladno čl. 40. st. 3. Zakona o parničnom postupku utvrditi predmet vrijednosti spora.

4. Tijekom dokaznog postupka sud je izvršio uvid u ugovor o kreditu (str. 5-10 spisa), dopis tuženika od 18.7. 2025. (str. 11 spisa), te je izveden dokaz saslušanjem tužitelja.

5. Tužitelj Ivan Mihajlović iskazao je da je kredit podigao 2008.g u svrhu adaptacije stana u kojem je tada živio, a radilo se o novčanom iznosu od oko 50.000,00 kn. Ističe da je prilikom sklapanja ugovora o kreditu imao troškove ugovaranja toga kredita oko 1.500,00 kn, što je vrlo vjerojatno navedeno u ugovoru o kreditu, no on je isti djelomično pročitao, a i taj novčani iznos mu je za adaptaciju bio potreban. Ističe da mu u banci nitko nije rekao za koju je svrhu taj trošak ugovaranja kredita. Ugovor o kreditu sastavljen je od strane banke te nije pregovarao sa bankom o niti jednoj odredbi ugovora o kreditu. Taj trošak kredita mu je u to vrijeme bio financijski teret jer je njegova plaća tada iznosila oko 3.000,00 kn.

6. Temeljem svih izvedenih dokaza kao i na temelju rezultata cijelog postupka zaključak je suda da je tužbeni zahtjev tužitelja u cijelosti osnovan.

7. Naime, prema navodima odgovora na tužbu te s ročišta održanog 5. ožujka 2026., nije sporna između stranaka visina tužbenog zahtjeva tužitelja odnosno visine naknade za obradu kredita koji je predmet spora kao niti datum njezine naplate dok je sporna pravna osnova tužbe i tužbenog zahtjeva.

8. Uvidom u Ugovor o kreditu od 5. 11. 2008. (dalje: Ugovor), broj ugovora 081105017487, koji je sklopljen između tužitelja kao korisnika kredita i tuženika kao kreditora, utvrđeno je da kreditor odobrava korisniku kredita stambeni kredit za mlade za adaptaciju stambenog objekta u iznosu od 50.000,00 HRK (čl. 1.1. Ugovora), zatim, da se kredit odobrava na rok od 10 godina, da se otplata kredita vršit u 120 jednakih mjesečnih anuiteta čiju visinu utvrđuje banka planom otplate (čl. 2.3. i čl. 2.4. Ugovora), da je odredbom čl. 3.1. Ugovora ugovorena kamatna stopa od 6,99 % godišnje, promjenjiva, a prema odredbi čl. 6.1. korisnik kredita se obvezao platiti troškove odobravanja kredita (troškovi obrade zahtjeva, skrbi oko osiguranja i rezerviranja sredstava, kao i administrativnih i drugih radnji) – jednokratno 3 % (slovima: triposto) od iznosa odobrenog kredita, unaprijed, a najkasnije prije korištenja odobrenog kredita.

9. Iz dopisa tuženika od 18. srpnja 2025., za kredit broj 081105017487 proizlazi da je dana 5. 11. 2008., sukladno ugovoru o kreditu klijentu odnosno tužitelju naplaćena naknada (trošak) za obradu kreditnog zahtjeva, tzv. ulazna naknada u iznosu od 1.500,00 HRK.

10. Dakle, iz Ugovora je utvrđeno da je odredbom čl. 6.1. ugovorena obveza tužitelja da tuženiku isplati jednokratni trošak odobravanja kredita u visini od 3 % od iznosa odobrenog kredita, unaprijed, a iz prema podacima iz dopisa tuženika od 18. srpnja 2025., tužitelju je navedeni trošak naplaćen 5. 11. 2008. u iznosu od 1.500,00 HRK.

11. Nadalje, odredbom čl. 96. st. 1. Zakona o zaštiti potrošača (Narodne novine 79/07, 125/07, 75/09, 79/09, 89/09, 78/12, dalje: ZZP) propisano je da se ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra nepoštenom ako, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuje znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, te sukladno odredbi stavka 2. istog članka, smatra se da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo, ako je tu odredbu unaprijed formulirao

trgovac, zbog čega potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj, poglavito ako je riječ o odredbi unaprijed formuliranog standardnog ugovora trgovca.

12. Prema odredbi čl. 96. st. 4. ZZP, ako trgovac tvrdi da se o pojedinoj ugovornoj odredbi u unaprijed formuliranom standardnom ugovoru pojedinačno pregovaralo, dužan je to dokazati

13. Odredbom čl. 99. ZZP propisano je da nije dopušteno ocjenjivati jesu li ugovorne odredbe o predmetu ugovora i cijeni poštene ako su te odredbe jasne, lako razumljive i uočljive.

14. Prema odredbama čl. 102. st. 1. i 2. ZZP nepoštena ugovorna odredba je ništetna te ništetnost pojedine odredbe ugovora ne povlači ništetnost i samog ugovora ako on može opstati bez ništetne odredbe.

15. Nadalje, prema odredbi članka 3. stavak 1. Direktive 93/13/EEZ od 5. travnja 1993. o nepoštenim uvjetima u potrošačkim ugovorima (dalje: Direktive 93/13/EEZ od 5. travnja 1993.) ugovorna odredba o kojoj se nisu vodili pojedinačni pregovori smatra se nepoštenom ako u suprotnosti s uvjetom o dobroj vjeri, na štetu potrošača prouzroči znatniju neravnotežu u pravima i obvezama stranaka proizašlim iz ugovora, a prema članku 5. iste Direktive u slučaju ugovora u kojem se potrošaču sve ili određene odredbe nude u pisanom obliku, te odredbe moraju biti sročene jasno i razumljivo.

16. Pri tumačenju čl. 3. st. 1. Direktive 93/13 od 5. travnja 1993. iz presude suda Europske Unije u predmetima broj C-259/2019 i C-224/2019, proizlazi da nalaganje plaćanja naknade za otvaranje kredita može stvoriti na štetu potrošača znatniju neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih stranaka što je u suprotnosti s zahtjevom dobre vjere, kad financijska institucija ne dokaže da ta naknada odgovara stvarno pruženim uslugama i nastalim troškovima.

17. Iz iskaza tužitelja proizlazi da je Ugovor bio unaprijed pripremljen od strane tuženika, joj nitko od djelatnika banke nije objasnio spornu odredbu čl. 6.1. Ugovora, a niti na što je utrošen iznos troška od 3 % od iznosa kredita kojeg je prema podacima tuženika tužitelj platio 5. 11. 2008., nego su se pregovori sveli na podatak o iznosu kredita i namjeni kredita, a tuženik, sukladno odredbi čl. 96. st. 4. ZZP, nije dokazao suprotno.

18. Nadalje, u odredbi čl. 6.1. Ugovora samo su uopćeno navedeni troškovi odobravanje kredita – troškovi obrade zahtjeva, skrbi oko osiguranja i rezerviranja sredstava, kao i administrativnih i drugih radnji dok tuženik tijekom ovog parničnog postupka niti ne tvrdi niti dokazuje koja je to stvarno pružena usluga ili stvarno nastali trošak tuženika podmiren naknadom ugovorenom odredbom čl. 6.1. Ugovora ili da visina ugovorene naknade odgovara toj usluzi ili nastalom trošku.

19. Dakle, kako iz iskaza tužitelja proizlazi da je odredba čl. 6.1. Ugovora bila sastavni dio unaprijed formuliranog standardnog ugovora sastavljenog od strane tuženika, da o toj odredbi između stranaka nije bilo pregovora, niti je tužitelj imao mogućnost utjecaja na sadržaj iste, da tužitelj nije bio upoznat na koju uslugu tuženika ili na koji trošak tuženika se ta naknada odnosi već je tuženiku dano da jednostrano svojom odlukom utvrđuje visinu te naknade, za zaključiti je da je, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, kao jednom od temeljnih načela obveznog prava, nametanjem takve dodatne financijske obveze, došlo do znatne neravnoteže u pravima i obvezama stranaka ugovora o kreditu koji je predmet ovog spora, na štetu ovdje tužitelja kao potrošača, te da je takva odredba nepoštena sukladno odredbama čl. 96. st. 1. i 2. ZZP, a

tuženik, koji je bankarska institucija u čije poslovanje ulazi sklapanje ugovora o kreditu i koji raspolaže stručnim znanjem, u odnosu na kojeg je tužitelj u „slabijem“ položaju, i koji je sukladno odredbi čl. 96. st. 4. ZZP dužan dokazati da se o pojedinoj ugovornoj odredbi u unaprijed sastavljenom standardnom ugovoru pojedinačno pregovaralo, nije dokazao suprotno.

20. Stoga, mišljenje je je ovog suda da je odredba čl. 6.1. Ugovora nepoštena sukladno odredbama čl. 96. st. 1. i 2. ZZP, a stoga i ništetna temeljem odredbe čl. 102. st. 1. ZZP te čl. 322. u vezi s čl. 324. Zakona o obveznim odnosima (Narodne novine broj 35/05, 41/08, 125/11, 78/15, 29/18, 126/21, 114/22, 156/22 i 155/23, dalje: ZOO), a na navedeni zaključak suda nije od utjecaja činjenica što iznos naknade ugovorene odredbom čl. 6.1. Ugovora, iako nije ugovoren u nominalnom iznosu, sadrži jasne parametre temeljem kojih se utvrđuje visina iste (jednokratno 3 % od iznosa kredita).

21. Iako je u vrijeme sklapanja Ugovora tuženik imao pravo na ugovaranje naknade za obradu kreditnog zahtjeva prema odredbama Zakona o bankama (Narodne novine br. 84/02. i 12/06.), koji je bio na snazi u vrijeme sklapanja Ugovora, ne znači da takva ugovorna odredba koja je unaprijed formulirana i pripremljena od strane tuženika, na sadržaj koje tužitelj nije imao utjecaja, ne može biti predmet preispitivanja poštenosti po čl. 96. ZZP.

22. Nadalje, odredbama čl. 323. st. 1. i 2. ZOO propisano je da je u slučaju ništetnosti ugovora svaka ugovorna strana dužna vratiti drugoj strani sve ono što je primila na temelju takva ugovora, te da je ugovaratelj koji je kriv za sklapanje ništetnog ugovora odgovoran svom suugovaratelju za štetu koju trpi zbog ništetnosti ugovora ako ovaj nije znao ili prema okolnostima nije morao znati za postojanje uzroka ništetnosti.

23. Stoga je, sukladno odredbama čl. 1111. ZOO o stjecanju bez osnove, odlučeno kao u toč. II. izreke ove presude odnosno tužitelju je dosuđen utuženi iznos od 199,08 eur (1.500,00 kn, fiksni tečaj konverzije 7,53450), visina kojeg iznosa je utvrđena uvidom u dopis tuženika od 18. 7. 20253., a nije niti sporna između stranaka, i to sa zateznom kamatom od 5. 11. 2008., sukladno zahtjevu tužitelja te temeljem odredbe čl. 1115. ZOO prema kojoj je nepošteni stjecatelj, kad vraća ono što je stečeno bez osnove, mora platiti i zatezne kamate od dana stjecanja, a koji datum između stranaka također nije sporan.

24. Nadalje, niti prigovor zastare tuženika nije osnovan.

25. Naime, Vrhovni sud RH je na sjednici Građanskog odjela broj Su-IV-47/2020 održanoj 30. siječnja 2020. za pravne situacije restitucijskog zahtjeva kod ništetnih ugovora zauzeo pravno shvaćanje da zastarni rok u slučaju restitucijskog zahtjeva prema kojem su ugovorne strane dužne vratiti jedna drugoj sve što su primile na temelju ništetnog ugovora kao posljedice utvrđenja ništetnosti ugovora počinje teći od dana pravomoćnosti sudske odluke kojom je utvrđena ili na drugi način ustanovljena ništetnost ugovora. Dakle u vrijeme donošenja ove presude tužbeni zahtjev tužitelja nije zastario, jer zastarni rok, prema navedenom pravnom shvaćanju Vrhovnog suda RH, još nije ni počeo teći.

26. Odluka o troškovima postupka temelji se na odredbi čl. 154. st. 1. Zakona o parničnom postupku (Narodne novine br. 53/91, 91/92, 58/93, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 02/07, 84/08, 96/08, 123/08, 57/11, 148/11, 25/13, 89/14, 70/19, 80/22, 114/22 i 155/23, dalje: ZPP), odnosno stoga što je tužitelj u cijelosti uspio u sporu tuženik mu je dužan naknaditi parnični trošak u cijelosti i

to prema vrijednosti predmeta spora sukladno odredbi čl. 35. st. 1. ZPP, uzimajući u obzir samo vrijednost kondemnatornog tužbenog zahtjeva obzirom da deklaratorni zahtjev (na utvrđenje ništetnosti ugovorne odredbe) istaknut uz tužbeni zahtjev na isplatu (stečenog bez osnove na temelju utvrđene ugovorne odredbe ništetnom) treba poslužiti samo za ocjenu osnovanosti zahtjeva na isplatu te se ne uzima u obzir pri utvrđivanju vrijednosti predmeta spora. Vrijednost predmeta spora računa se u konkretnom slučaju samo prema vrijednosti zahtjeva na činidbu (isplatu) pa je stoga vrijednost predmeta spora u konkretnom slučaju označena novčanim zahtjevom od 199,08 eur (Revr-475/2008 od 27. listopada 2008. i Rev-1264/2007 od 29. listopada 2008.).

27. Tužitelju su sukladno Tarifi o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika priznati troškovi za sastav tužbe u iznosu od 50,00 eur (Tbr. 7. st.1.), za zastupanje na ročištima 5. 3. 2025. i 3. 9. 2026. u iznosu od 50,00 eur za svako (Tbr. 9. st.1.), za sastav podneska od 29. 9. 2025. u iznosu od 50,00 eur (Tbr. 8. st.1.), za zastupanje na ročištu za objavu u iznosu od 25,00 eur (Tbr. 9. st.3.), PDV u iznosu od 56,25 eur, te trošak sudske pristojbe na tužbu i na presudu u iznosu od 53,09 eur za svako, ukupno 387,43 eur.

28. Zbog svega navedenog odlučeno je kao u izreci presude.

U Sisku, 30. rujna 2026.

Sutkinja
Sanda Navara Sladović

Uputa o pravnom lijeku:

Protiv ove presude dopuštena je žalba županijskom sudu. Žalba se podnosi putem ovog suda u 3 primjerka u roku od 15 dana od dana održavanja ročišta za objavu i uručenje presude.

Dostavna naredba:

1. tužitelju po punomoćniku
2. tuženiku po punomoćniku

Broj zapisa: **9-3088d-ecd73**

Kontrolni broj: **0a81f-aa303-9fa19**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski sud u Sisku** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.